

1

ADICĂ VREI REVOLUȚIE?

NU TRECUSE DECÂT O LUNĂ DE CÂND ASHLEY SPENCER DĂDUSE Super Încântătoarea ei Petrecere de Treisprezece Ani, iar Lauren Page încă se mai recupera după acea distracție în exces, ca să nu mai spunem că era foarte obosită după vacanța ei „relaxantă” petrecută în Alpii italieni. Mama ei se hotărâse că vor face parte din clasa de elită internațională, așa că își petrecuse toată vacanța de iarnă târându-și familia la o grămadă de baluri și petreceri caritabile.

Lauren se bucura să fie acasă în prima zi a semestrului doi. Însă dormise mai mult în dimineața aceea și întârziase la întâlnirea cu celelalte Ashley – domnișoara Spencer însăși, plus cele mai bune prietene ale ei, Ashley „A.A.” Alioto și Ashley „Lili” Li – la cafe-neaua Starbucks de pe Fillmore. De fapt, întârziase atât de tare încât celelalte fete își comandaseră deja câte un latte decofeinizat venti, fiecare pahar fiind acoperit cu o husă roz (desenată de Ashley și lucrată de mână la o cooperativă a artizanilor din Ecuador), și așteptau cu toatele nerăbdătoare să urce dealul spre Școala Domnișoarei Gamble.

Nu mai era timp ca Lauren să-și comande ceva – nu că i-ar fi plăcut în mod special cafeaua decofeinizată cu lapte de soia. Nu despre asta era vorba. Dacă voia să facă parte din grupul Ashleys, trebuia să fie *exact* ca ele, până și paharul trebuia să-l țină în mâna stângă, astfel încât să se vadă bine brățara Cartier Love pe care Ashley o dăruise fiecăreia în timpul vacanței.

– Era să nu vin la școală azi, le spuse Ashley, mergând înaintea lor pe stradă, fluturându-și părul blond și lucios prins într-o coadă simplă, înaltă. M-am distrat super tare cu Cooper ieri. Știe cele mai grozave locuri din oraș. Am mâncat cea mai bună pizza, undeva prin North Beach.

Cooper era noul prieten al lui Ashley. Trebuia să fie vreun moștenitor al unui magnat al transporturilor navale, sau așa ceva. Ashley tot spunea că are un iaht.

– În North Beach? Lili strâmbă ușor din nasul ei micuț. De când umbli tu prin North Beach, Ash?

– Nu-ți face griji, nu încerc să-ți suflu titlul de regină a frumuseții boeme, pufni Ashley.

Lauren se abținu să nu zâmbească. Lili nu avea nimic boem în ea, nici de departe. Părul ei închis la culoare era mereu aranjat perfect. Uniforma de școală părea călcată la abur în fiecare seară, iar pantofii ei de lac Mary Jane de la Louboutin străluceau ca o oglindă bine șlefuită.

– Fetelor, e prea devreme să vă certați, protestă A.A., care părea cu gândul în altă parte în dimineața asta.

Cam visătoare – totuși, se gândi Lauren. A.A. părea mereu că e cu capul în nori, fie și numai pentru că era atât de înaltă.

– Dar, Ash, ce-ai căutat în oraș? Am crezut că v-ați dus în St. Barts, ca de obicei.

– Nu, am rămas acasă tot timpul. Mama nu s-a simțit în stare să călătorească. Ashley ridică din umeri. Oricum, Max tot nu te bagă în seamă, Lil?

Lili încuviință din cap, tristă.

– Trebuie să *fac* ceva în privința asta, zise ea, ca pentru sine, încruntându-se în jos, la trotuar. Am auzit de la o verișoară care s-a transferat la Reed că Max credea că mă întâlnesc cu altcineva pe la spatele lui! Vă puteți închipui așa ceva?

Lui Lauren îi părea rău de ea. Lili chiar părea că-l place pe tipul ăsta, Max, deși el mergea la Școala pregătitoare de arte Arthur Reed și nu la Gregory Hall, precum ceilalți băieți cu SdA-ul fetelor Ashley.

Era suficient de greu să ieși și cu un tip de la Gregory Hall, își spuse Lauren, în special unul ca prietenul ei, Christian, care era ocupat în fiecare secundă cu antrenamentele cu echipa, sau așa ceva. Dar să încerci o relație cu un tip care mergea la o școală ciudată – cineva ai cărui prieteni falși și dubioși nici măcar nu te plăceau, cineva cu care părinții tăi ți-au interzis să te mai întâlnești vreodată – era mult prea greu.

– Hei. Ashley se întoarce să-și certe gașca. Nici măcar n-am terminat ce-aveam de spus! Și n-o să avem decât vreo cinci minute de petrecut pe bancă azi, pentru că Lauren a întârziat!

– Scuze! strigă Lauren.

Să stea pe banca de piatră de la intrarea în Școala Domnișoarei Gamble în fiecare dimineață era o tradiție importantă a grupului Ashleys. De pe tronul lor, aflat în apropierea scârilor de la intrare, cele trei Ashley judecau cum erau îmbrăcate celelalte fete care veneau grupuri, grupuri la școală. Era activitatea lor principală, care ajuta la strângerea legăturilor în gașca lor, ca să nu mai spunem (după cum zicea Ashley) că făceau un bine public. Cum altfel ar putea afla elevele din cea mai exclusivistă școală particulară din oraș că nu știau cum să se îmbrace?

Ashley începu să meargă mai repede, urcând la deal cu pantofii ei cu tocuri ucigător de înalte, iar Lauren se grăbi să țină pasul cu ea, dorindu-și ca geanta ei să nu mai fie atât de grea. Geanta aprobată în acel moment de Ashley era Uptown sau Downtown, de la Yves Saint Laurent. Poșetele arătau super, dar nu prea erau practice pentru școală, pentru că niciuna nu putea fi pusă pe umăr. Ei bine, Lauren nu-și putea periclita poziția de membră a grupului Ashleys, pe care o câștigase cu greu, luându-și o altă geantă. Nu în acel moment, oricum, când încă mai avea de dus la capăt o misiune secretă – să le detroneze pe cele trei Ashley.

Anul trecut, cele trei Ashley nici măcar nu știau cum o cheamă: Lauren era una dintre fraierele invizibile la care nu se uita nimeni decât atunci când mai primea un premiu pentru învățatură în ziua premierii. Dar în vara de dinaintea clasei a șaptea, tatăl lui Lauren, care era specialist în calculatoare, dăduse lovitură pe internet, urcând familia lor în rândurile celor mega-bogați. Noua lor avere însemna că Lauren putea să se transforme din cap până-n picioare. Păr nou (fără exagerare, extensiile ei costaseră ceva cu patru zerouri la urmă), piele nouă (bronzată cu spray-ul în fiecare săptămână), un corp nou (datorită unui antrenor personal foarte exigent – cum altfel puteai să scapi de grăsimea rămasă de când erai bebeluș?), o nouă garderobă (salut, Dior!) și o cu totul altă atitudine.

Era hotărâtă să-și cheltuiască banii pentru a face bine (ca Bono) și să schimbe lumea. Avea să înceapă cu clasa a șaptea (bunătața începe de acasă, până la urmă), infiltrându-se printre cele trei Ashley. Până acum, reușise să ajungă una dintre ele, convingându-le să se prefacă prietene cu ea pentru a putea juca într-un reality-show împreună. Emisiunea fusese anulată la jumătatea sezonului, însă, cumva, Lauren rămăsese în grupul lor fără ca să observe cineva că nu mai era nevoie să continue să se prefacă prietene.

Odată ce Lauren ajunsese să le cunoască pe cele trei Ashley, totuși, își dădu seama că existau fisuri în planul ei „sigur” de a le distruge din punct de vedere social. În primul rând, nu crezuse că o să le placă. Poate

că cele trei Ashley se credeau șmechere și superioare, dar puteau să fie și haoase și era distractiv să fii în preajma lor. Petrecerea-circ a lui Ashley fusese nemaipomenită, iar Lauren își dădu seama că nici măcar nu și-ar fi cunoscut prietenul (și nici nu ar fi avut ocazia să se împace cu el) dacă nu ar fi fost ele.

– Poate că Lauren a ieșit cu Christian aseară, spuse Lili, aruncând o privire insolentă spre spatele subțire al lui Ashley. Nu ești *singura* care are prieten, să știi.

– Nu, ăăă, doar am stat în casă... făcând diverse chestii, zise Lauren repede, înainte ca Ashley și Lili să înceapă să se înțepe iar.

– Adică, te-ai jucat de-a îmbrăcatul păpușilor cu noua ta prietenă cea mai bună?

Ashley intenționa clar să o pedepsească pe Lauren pentru comiterea celei mai oribile crime din câte există: ajunsese *după* Ashley la Starbucks. Lui Ashley îi plăcea să-și facă o intrare triumfală, iar gașca ei, care o adora, trebuia să fie de față, să o aștepte. Ashley îi lăsa pe ceilalți să o aștepte, nu invers.

Lui Lauren i se strânse stomacul de agitație. Era prima oară când Ashley făcea o observație legată de faptul că Lauren mai stătea și cu Sadie Graham, fosta ei cea mai bună prietenă, care se întorsese din nou la Școala Domnișoarei Gamble semestrul trecut.

– Apropo, care-i treaba cu fata aia? întrebă A.A., lingându-și spuma din lapte de soia de pe buze. Acum o secundă era o nimeni, o ratată, iar în secunda următoare pozează și face botic de parcă ar fi Vanessa

Hudgens! Vineri, înainte să ieșim în pauză, am dat peste ea din greșeală pe hol și s-a repezit în mine. De fapt, ceea ce mi-a spus mai exact a fost: „Vezi pe unde mergi, Yao Ming¹!”

– Nu se poate! exclamă Lili și Ashley în cor, unite din pricina revoltei pe care o simțeau.

Nimic nu le unea mai tare pe cele trei Ashley decât un atac din afară.

– De unde are atâta tupeu? întrebă Lauren, la fel de enervată ca și ele.

De fapt, nu știa dacă să râdă sau să plângă. Noua Sadie Graham era propria ei creație: Lauren avusese grijă de ea, o pieptănase, îi făcuse manichiura, îi smulsese sprâncenele, o cremuise, o îmbrăcase și o încălțase – sau, cel puțin, supraveghease toate astea în timp ce erau făcute de cei mai scumpi stilști din toată țara.

I se păruse atât de simplu: dacă Sadie Graham ajungea și ea o Ashley, ele două puteau cauza certuri și suspiciuni interne, reușind să spargă gașca. Atunci fetele de la Școala Domnișoarei Gamble aveau să fie eliberate pentru totdeauna de sub tirania clicii Ashleys, iar cele trei s-ar fi transformat în niște fete obișnuite, care nu simțeau nevoia să stăpânească peste tot restul lumii. O clasă a șaptea fără bisericuțe! Cel puțin, așa visase ea.

Însă visul ăsta nu se realizase încă. Sigur, Sadie se transformase într-o clonă a lui Scarlett Johansson

¹ Baschetbalist chinez (n. 1980) care joacă la Houston Rockets, cel mai înalt jucător din NBA – 2,29 m (n. red.).

peste noapte. Însă noul ei aspect se pare că venea la pachet și cu o nouă personalitate.

Sadie pe care o știa Lauren era o fată inteligentă, normală, cu picioarele pe pământ, care nu avusese nevoie decât să scape de ochelari și de hainele sale lălâi. Poate că tot șamponul ăla franțuzesc și îndreptatul cu placa îi afectaseră creierul, pentru că, începând de la petrecerea lui Ashley, Sadie începuse să se poarte ca o megalomană înnebunită după băieți. Ca să nu mai spunem de lipsa ei de recunoștință – trecuse o lună și de-abia mai vorbea cu Lauren, chiar dacă, fără modificările ei aduse stilului lui Sadie, aceasta ar fi fost în continuare o elevă dintr-a șaptea *non grata* la Școala Domnișoarei Gamble.

– Cum a îndrăznit să te facă un accident genetic? Ashley spumega. Înainte de petrecerea mea semăna cu o bufniță uitată în ploaie! Și nici acum nu arată mai bine, zău așa.

– Mai degrabă seamănă cu un cocker spaniel, pufni A.A., legănându-și poșeta YSL de parcă ar fi vrut s-o trântescă cu ea la pământ pe Sadie Graham. Ca un King Charles pitic și idiot, cu fața aia umflată și urechile căzute.

– Sau aduce cu un raton, își exprimă Lili acordul. Mai ales cu tot rimelul ăla cu care se dă la greu. Crede că așa se poartă, dar zău dacă nu seamănă cu un animal călcat de mașină.

– Da, zise Lauren. Cu un sconcs.

– Mai și miroase urât, chicoti Ashley. Parfum ief-tin, îmi miroase de aici.

– Așa-i, râse A.A., aruncându-și cu ușurință paharul de cafea gol într-un coș de gunoi aflat destul de departe.

Fațada din piatră acoperită de iederă a Școlii Domnișoarei Gamble se înălța înaintea lor, de un gri cald în lumina tulbure a soarelui de iarnă.

– Nu, mie *chiar* îmi miroase de aici. *Pardon?*

Ashley se opri brusc din drum și celelalte intrară cu toatele în ea, ca niște mașinuțe din parcul de distracții.

– OMG! icni Lili.

– Cred că glumești.

A.A. clătină din cap atât de tare că aproape îi scoase un ochi lui Lauren cu codițele ei. Lauren se uită peste capul lui Lili, ca să vadă care era problema. Era vreun afix pe ușile duble, prin care se interziceau tocurile mai mari de șase centimetri, sau tricourile de la James Perse purtate pe sub puloverele în anchior stipulate în regulamentul școlii?

O, nu. Lauren văzu imediat despre ce era vorba. Era ceva mult, mult mai rău.

Banca Judecății – locul sfânt al găștii Ashley's, rezervat numai pentru ele – era ocupată în momentul acela. Lauren clipi. Oare îi jucau ochii feste? Fata aia care purta o bluză albă cu volane și fusta în carouri de la uniformă, stilată, evazată, bătea darabana pe poșeta ei Marc Jacobs, bronz metalizat și cu lanț auriu, stând